

บันทึก

เรื่อง ข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบกระเทือนของกฎหมายว่าด้วยการเข้าเมืองที่มีต่อเชื้อชาติต่าง ๆ และข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นตามกฎหมายซึ่งมุ่งที่จะจัดลัทธิถือผิวและการเลือกปฏิบัติทางเชื้อสาย ตลอดจนหลักประกันและการป้องกันต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการต่อต้านลัทธิถือผิวและการเลือกปฏิบัติทางเชื้อสาย

ประชาชนชาวไทยทุกคนมีความเสมอภาคเท่าเทียมกันตามกฎหมาย ดังจะเห็นได้จากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๑ มาตรา ๔ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า ประชาชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิดหรือศาสนาโดยย่อมอยู่ในความคุ้มครองแห่งรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน และมาตรา ๒๓ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

อย่างไรก็ตาม ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ บัญญัติไว้ว่า ผู้มีสิทธิเลือกตั้งและผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งจะต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ในมาตราดังกล่าว แต่บุคคลผู้มีสัญชาติไทยซึ่งบิดาเป็นคนต่างด้าว (บุคคลนั้นมิได้มีเชื้อชาติไทย) นั้น นอกจากจะต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ในมาตราดังกล่าวแล้วยังต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีกด้วย ซึ่งพระบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๑๔ ได้บัญญัติไว้ว่า บุคคลผู้มีสัญชาติไทยซึ่งบิดาเป็นคนต่างด้าวจะเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้งต้องมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้อีกด้วย คือ

(๑) สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่าระดับการศึกษาภาคบังคับ ตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะที่ยื่นขึ้นพินยอมการศึกษาภาคบังคับ

(๒) รับหรือเคยรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

(๓) เป็นหรือเคยเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งรัฐ สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภากรุงเทพมหานคร สมาชิกสภาเทศบาล กรรมการสุขาภิบาล กรรมการสภาตำบล กำนันหรือผู้ใหญ่บ้าน

(๔) ตนเองหรือคู่สมรส เสียหรือเคยเสียภาษีรายได้บุคคลธรรมดาหรือภาษีโรงเรือนและที่ดิน หรือภาษีบำรุงท้องที่ตามกฎหมาย

(๕) มีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักรไทยติดต่อกันไม่น้อยกว่าสิบปี

สำหรับผู้มีสัญชาติไทยซึ่งบิดาเป็นคนต่างด้าวจะเป็นผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง นอกจากต้องมีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๔ แล้ว ยังต้องมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ด้วย (มาตรา ๑๕) คือ

(๑) เป็นผู้ได้เข้าเรียนอยู่ในโรงเรียนตามกำหนดเวลา และสอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือตามแผนการศึกษาของ

ชาติหรือได้เข้าเรียนอยู่ในโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาอื่นในประเทศตามกำหนดเวลาโดยตลอดจนมีความรู้ตามที่กระทรวงศึกษาธิการเทียบเท่า หรือรับรองว่าเทียบได้ไม่ต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลายตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการหรือตามแผนการศึกษาของชาติ

(๒) ได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาชั้นสูงในประเทศตามหลักสูตรจนเป็นผู้สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่าชั้นปริญญาตรีหรือเทียบเท่า

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัด พ.ศ. ๒๔๘๒ และพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๒ ก็ได้บัญญัติถึงคุณสมบัติของผู้มีสิทธิเลือกตั้งและมีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งซึ่งบิดาเป็นคนต่างด้าวไว้เป็นพิเศษเช่นเดียวกับผู้มีสิทธิเลือกตั้งและผู้มีสิทธิรับสมัครเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งบิดาเป็นคนต่างด้าว

สำหรับคนต่างด้าวนั้น ประเทศไทยได้มีกฎหมายต่างๆ ในการควบคุมบุคคลดังกล่าว ดังนี้

๑. พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒

ประเทศไทยได้มีพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองมาแล้วรวมสี่ฉบับ คือ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๐ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๐ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๙๓ และพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ในขณะนี้

ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๒ ได้บัญญัติห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้เข้ามาในราชอาณาจักร

(๑) ไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางอันถูกต้องและยังสมบูรณ์อยู่ หรือแม้แต่ได้รับการตรวจลงตราในหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางเช่นว่านั้นจากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศ หรือจากกระทรวงการต่างประเทศ เว้นแต่กรณีที่ไม่ต้องมีการตรวจลงตราสำหรับคนต่างด้าวบางประเภทเป็นกรณีพิเศษ

(๒) ไม่มีปัจจัยในการยังชีพตามควรแก่กรณีที่เข้ามาในราชอาณาจักร

(๓) เข้ามาเพื่อมีอาชีพเป็นกรรมการ หรือเข้ามาเพื่อรับจ้างทำงานด้วยกำลังกาย โดยไม่ได้อาศัยวิชาความรู้หรือการฝึกทางวิชาการ หรือเข้ามาเพื่อทำงานอื่นอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าว

(๔) วิกลจริตหรือมีโรคอย่างหนึ่งตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๕) ยังมิได้ปลูกฝีป้องกันไข้ทรพิษ หรือฉีดวัคซัน หรือปฏิบัติการอย่างอื่นตามวิชาการแพทย์เพื่อป้องกันโรคติดต่อตามที่กฎหมายบัญญัติ และไม่ยอมให้แพทย์ตรวจคนเข้าเมืองกระทำการเช่นว่านั้น

(๖) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลไทยหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดที่ยกเว้นในกฎกระทรวง

(๗) มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อถือเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม หรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัยของประชาชน หรือความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร หรือบุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ

(๘) มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อถือได้ว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณี การค้าหญิงหรือเด็ก การค้ายาเสพติดให้โทษ การลักลอบหนีภาษีศุลกากร หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

(๙) ไม่มีเงินติดตัวหรือไม่มีประกันตามที่รัฐมนตรีประกาศ

(๑๐) รัฐมนตรีไม่อนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๑๖

(๑๑) ถูกรัฐบาลไทยหรือรัฐบาลต่างประเทศเนรเทศ หรือถูกเพิกถอนสิทธิการอยู่อาศัยในราชอาณาจักรหรือในต่างประเทศมาแล้ว หรือถูกพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งกลับออกไปนอกราชอาณาจักร โดยรัฐบาลไทยเสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ เว้นแต่รัฐมนตรีได้พิจารณาก่อนให้เป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย

สำหรับกรณีตาม (๑๐) นั้น มาตรา ๑๖ ได้บัญญัติไว้ว่า ในกรณีที่มีพฤติการณ์ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่า เพื่อประโยชน์แก่ประเทศหรือเพื่อความสงบเรียบร้อย วัฒนธรรม หรือศีลธรรมอันดี หรือความผาสุกของประชาชน ไม่สมควรอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดหรือจำพวกใดเข้ามาในราชอาณาจักร รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งไม่อนุญาตให้คนต่างด้าวผู้นั้นหรือจำพวกนั้นเข้ามาในราชอาณาจักรได้ ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่งห้ามมิให้บุคคลที่มีลักษณะเป็นอิปปี้เข้ามาในราชอาณาจักรไทย และได้มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ ๓๗๕/๒๕๖๓ เรื่อง กำหนดแนวทางในการพิจารณาสั่งห้ามมิให้บุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะอิปปี้เข้ามาในราชอาณาจักร โดยตามคำสั่งดังกล่าวได้กำหนดแนวทางในการพิจารณาคนต่างด้าวที่มีลักษณะเป็นอิปปี้ไว้ ดังนี้

๑. สวมเสื้อกล้ามหรือเสื้อกั๊กตัวเดียวโดยไม่มีเสื้อชั้นใน
๒. ใส่กางเกงขาสั้นในลักษณะที่ไม่สุภาพ
๓. สวมรองเท้าแตะทุกชนิดหรือเกียะ เว้นแต่ส่วนประกอบของเครื่องแต่งกายประจำชาติ

๔. ใส่กางเกงแพรซึ่งมองแล้วไม่สุภาพ

๕. ไว้ผมยาวในลักษณะรุงรังและสกปรก

๖. แต่งกายส่อไปในทางที่ไม่สุภาพและมีลักษณะสกปรก

อย่างไรก็ตาม มาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติไว้ว่าในกรณีพิเศษเฉพาะเรื่อง รัฐมนตรีโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีจะอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดหรือจำพวกใดเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรภายใต้เงื่อนไขใด ๆ หรือจะยกเว้นไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีใด ๆ ก็ได้

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าคนต่างด้าวผู้ใดมีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๑๒ และสั่งให้คนต่างด้าวผู้นั้นออกจากราชอาณาจักร คนต่างด้าวผู้นั้นอาจอุทธรณ์คำสั่งนั้นต่อรัฐมนตรีได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๒

คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ซึ่งตามมาตรา ๓๔ บัญญัติไว้ว่า คนต่างด้าวดังกล่าวจะต้องเข้ามาเพื่อการดังต่อไปนี้

- (๑) การปฏิบัติหน้าที่ทางทูตหรือกงสุล
- (๒) การปฏิบัติหน้าที่ทางราชการ
- (๓) การท่องเที่ยว
- (๔) การเล่นกีฬา
- (๕) ธุรกิจ
- (๖) การลงทุนที่ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้อง
- (๗) การลงทุนหรือการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วย

การส่งเสริมการลงทุน

- (๘) การเดินทางผ่านราชอาณาจักร
- (๙) การเป็นผู้ควบคุมพาหนะหรือคนประจำพาหนะที่เข้ามายังท่าสถานีหรือ

ท้องที่ในราชอาณาจักร

- (๑๐) การศึกษาหรือดูงาน
- (๑๑) การปฏิบัติหน้าที่สื่อมวลชน
- (๑๒) การเผยแพร่ศาสนาที่ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงทบวงกรมที่

เกี่ยวข้อง

- (๑๓) การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์หรือฝึกสอนในสถาบันการค้นคว้าหรือ

สถาบันการศึกษาในราชอาณาจักร

- (๑๔) การปฏิบัติงานด้านช่างฝีมือหรือผู้เชี่ยวชาญ
- (๑๕) การอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวต้องปฏิบัติตามดังต่อไปนี้

(๑) ไม่ประกอบอาชีพหรือรับจ้างทำงาน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ถ้ากรณีใดมีกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นต้องได้รับอนุญาตตามกฎหมายนั้น

(๒) พักอาศัย ณ ที่ที่ได้แจ้งแต่พนักงานเจ้าหน้าที่ เว้นแต่ในกรณีที่มีเหตุผลสมควรไม่สามารถพักอาศัย ณ ที่ที่ได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้แจ้งการเปลี่ยนที่พักอาศัยต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่เข้าพักอาศัย

(๓) แจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ที่คนต่างด้าวผู้นั้นพักอาศัย ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่ย้ายไป ในกรณีที่เปลี่ยนที่พักอาศัย และถ้าที่พักอาศัยใหม่อยู่ต่างท้องที่กับสถานตำรวจท้องที่เดิม คนต่างด้าวผู้นั้นต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ที่ไปพักอาศัยใหม่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่เข้าพักอาศัย

(๔) ถ้าเดินทางไปจังหวัดใดและอยู่ในจังหวัดนั้นเกินยี่สิบสี่ชั่วโมงให้คนต่างด้าวผู้นั้นแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ไปถึง

(๕) ถ้าอยู่ในราชอาณาจักรเกินเก้าสิบวัน คนต่างด้าวผู้นั้นต้องมีหนังสือแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ณ กองตรวจคนเข้าเมืองทราบถึงที่พักอาศัยของตนโดยมิชักช้า เมื่อครบระยะเก้าสิบวัน และต่อไปให้กระทำเช่นเดียวกันทุกระยะเก้าสิบวัน ถ้าท้องที่ใดมีที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองตั้งอยู่ จะแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองแห่งนั้นก็ได้

(๖) คนต่างด้าวที่เข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรโดยได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองและด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรี โดยให้รัฐมนตรีเป็นผู้กำหนดจำนวนคน ซึ่งจะมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรเป็นรายปี มิให้เกินประเทศละหนึ่งร้อยคนต่อปี สำหรับคนไร้สัญชาติมิให้เกินห้าสิบคนต่อปี

มาตรา ๔๔ ได้บัญญัติห้ามมิให้คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ถ้าปรากฏว่า

(๑) เป็นผู้เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลไทยหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดเหตุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดทึ่ยกเว้นไว้ในกฎกระทรวง

(๒) เป็นผู้ไม่สามารถประกอบการหาเลี้ยงชีพได้ เพราะกายพิการหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือมีโรคภัยอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความใน (๒) มิให้ใช้บังคับแก่คนต่างด้าวผู้เป็นบิดา มารดา สามี ภริยา หรือบุตรของบุคคลซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักร และมีฐานะที่จะเลี้ยงดูซึ่งกันและกันได้

๒. พระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘

ตามพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ การได้มาซึ่งสัญชาติไทยของคนต่างด้าวและบุตรของคนต่างด้าวมัตถ์นี้

๑. หญิงซึ่งเป็นคนต่างด้าวและได้สมรสกับผู้มีสัญชาติไทย ถ้าประสงค์จะได้สัญชาติไทย ก็อาจยื่นขออนุญาตต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ (มาตรา ๙)

๒. คนต่างด้าวซึ่งมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐ อาจขอแปลงสัญชาติเป็นไทยได้

๓. บุตรของคนต่างด้าวที่เกิดในราชอาณาจักรไทย (มาตรา ๗)

อย่างไรก็ตาม ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๗ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑ และข้อ ๒ ได้บัญญัติไว้ว่า บุคคลที่เกิดในราชอาณาจักรไทยโดยบิดาเป็นคนต่างด้าวหรือมารดาเป็นคนต่างด้าวแต่ไม่ปรากฏบิดาที่ชอบด้วยกฎหมาย และในขณะที่เกิดบิดาหรือมารดานั้นเป็นผู้ที่ได้รับการผ่อนผันให้พักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทยเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายผู้ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าอยู่ในราชอาณาจักรไทยเพียงชั่วคราว หรือผู้ที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง บุคคลนั้นไม่ได้สัญชาติไทย ถ้าบุคคลดังกล่าวมีสัญชาติอยู่ในขณะที่ประกาศของคณะปฏิวัตินี้ใช้บังคับ ก็ให้ถอนสัญชาติบุคคลดังกล่าวเสีย

๓. พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๒๑

ตามพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๒๑ คนต่างด้าวจะทำงานใดได้ต่อเมื่อได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมาย (มาตรา ๗) และอาจตราพระราชกฤษฎีกาห้ามคนต่างด้าวทำงานบางอย่างในท้องที่ใด เมื่อใด โดยห้ามเด็ดขาด หรือห้ามโดยมีเงื่อนไขอย่างใด เพียงใด ก็ได้ (มาตรา ๖)

๔. ประมวลกฎหมายที่ดิน

ตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๘๖ คนต่างด้าวจะได้มาซึ่งที่ดินก็ได้โดยอาศัยบทสนธิสัญญาซึ่งบัญญัติให้มีกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ได้ และอยู่ในบังคับของบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายที่ดินด้วย

๕. พระราชบัญญัติเนรเทศ พ.ศ. ๒๔๙๙

ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เมื่อปรากฏว่ามีความจำเป็นเพื่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน รัฐมนตรีมีอำนาจออกคำสั่งให้เนรเทศคนต่างด้าวออกไปนอกราชอาณาจักรมีกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควรได้ (มาตรา ๕) แต่ผู้ถูกสั่งเนรเทศมีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อนายกรัฐมนตรีขอให้เพิกถอนคำสั่งเนรเทศหรือขอให้ส่งตัวออกไปนอกราชอาณาจักรก็ได้ (มาตรา ๘)